

Charlebois, Alcide Gatien , korporaal, Plot 10, rij A, graf 3

Alcide Gatien Charlebois werd geboren op 18 april 1924 in Haileybury als 3^e van een gezin van 6 kinderen, 3 jongens en 3 meisjes. De familie vestigde zich later in Rouyn, waar zijn vader en oudste broer Yvain werkzaam waren bij de politie. Volgens familie was hij niet dol op school. Hij werd 2-talig opgevoed, Frans en Engels. Alcide was een slimme, heel sportieve leerling. Bracht de zomers door in Laverlochère in Temiscamingue op de boerderij van zijn oom. Hij heeft de 5e en 6e jaarklas van de St. Michelschool overgeslagen. Vervolgens de 8e jaarklas afgesloten, deels op basisschool, deels op middelbare school. Heeft de Franstalige school

verlaten op 15-jarige leeftijd en de Engelstalige op 18-jarige leeftijd. Hij moest zijn vader helpen op de boerderij. Zo hoopte zijn vader hem (en zijn broers) als zonen van landbouwers vrijstelling te bewerkstelligen voor militaire dienst. Alcide vestigde zich dus op de grondkavel van zijn vader in Farmborough (ongeveer 19 kilometer van Rouyn) waar hij zich wijdde aan de grondontginning ervan gedurende 5 jaar.

In het Leger

Alcide meldt zich echter vrijwillig voor militaire dienst op 19 juli 1943 en wordt goedgekeurd. Hij wordt omschreven als rustig, vriendelijk, positief. Goed aanpassingsvermogen, goed samenwerkend en evenwichtig. Hij drinkt en rookt niet. Zijn wens is zich te voegen bij het Royal 22^e regiment en te trainen in een Frans trainingscentrum. Men beschrijft hem als een goede aanwinst, die een goede soldaat zal kunnen zijn en een goede officier. Aanbevelingen: naar de infanterie en training in het Frans. Hij wordt getraind in Toronto, Sorel, Valcartier en Debart. Over Valcartier vertelt hij dat het een erg mooi kamp is met veel mogelijkheden tot ontspanning. Er zijn bijvoorbeeld 4 bioscopen, 4 alcoholvrije(!) kantines en 4 alcohol schenkende kantines. De training vindt hij zwaar, vooral de commando training. Tijdens zijn opleiding, is hij 3 keer ongeoorloofd afwezig geweest. Hij bezoekt Rouyn eind november 1943 in verband met de komend inscheping naar Europa.

In februari 1944 gaat hij overzee als soldaat van het Essex Scottisch Regiment. Aangekomen in Engeland vertelt hij in een brief aan zijn broer

dat Engeland een mooi land is, maar behoorlijk oud. Er ligt geen sneeuw, maar het is er vochtig en koud. Hij heeft veel moeite om te wennen aan het Engelse geld, net zoals aan het Engelse accent. Maar hij zegt dat hij niet de enige is, omdat ook de Engelse Canadezen moeite hebben om dat te begrijpen.

Gevechtloopbaan

Frankrijk.

Alcide gaat begin juni 1944 naar het Regiment de la Chaudière en neemt daarmee deel aan de invasie van Frankrijk op 6 juni 1944.

Hij schrijft zijn ouders over deze tijd en hoopt dat ze zich niet te veel zorgen maken over hem. Alles gaat met hem heel goed en hij is nog steeds in goede gezondheid en slaat zich er goed doorheen. Hij is inmiddels al een behoorlijke tijd in Frankrijk met de Invasietroepen en hij wilde dat graag. Hij vertelt dat de Fransen erg blij zijn om hen te zien, vooral de Frans-Canadezen. Toch is het niet het Frankrijk wat hij zich had voorgesteld. Hij heeft al wel verschillende Duitse souvenirs verzameld want er zijn er genoeg!

Alcide wordt gevangengenomen in Carpiquet, in Normandië, 5 juli 1944. Dezelfde dag nog ontsnapt hij. Op 9 juli wordt hij zwaar gebombardeerd in een openlucht kampement zonder bescherming. Kan zich daarna niets meer herinneren, totdat hij in het ziekenhuis bijkomt. Hij is hysterisch en doof aan zijn linkeroor. In het ziekenhuis weigert hij 2 dagen lang op te staan. Nadat hij weer is opgestaan, voelt hij zich beter en men vraagt hem om graven te gaan graven. Hij weigert. Alcide vraagt om terugkeer naar zijn eigen regiment. Hij raakt de 2^e keer gewond op 14 augustus en zo ernstig dat hij 17 augustus wordt overgebracht voor medische zorg naar een ziekenhuis in Engeland. Het is een verwonding veroorzaakt door een granaatscherf onderaan zijn rechterbeen.

Italië

Zodra hij weer genezen is, verzoekt hij te mogen dienen in het Royal 22^e Regiment en sluit zich op 1 oktober 1944 bij hen aan in Italië. Gedurende de strijd in Italië loopt hij verschillende verwondingen op door een bomexplosie. Aan zijn broer Yvain vertelt hij later in een brief dat zijn been weer helemaal genezen is. Hij vertelt dat hij het nieuws gehoord heeft van de dienstplicht die uitgeroepen is door de regering Van MacKenzie King. Ongewenst, wat hem betreft. Hij vertelt Yvain ook dat hij

niet te veel moet vertrouwen op de propaganda in de kranten, omdat de ontvangst in Italië helemaal niet zo mooi was. Hij wordt licht gewond aan het hoofd (oog) en been tijdens gevechten op 4 December 1944.

Op 24 januari 1945 wordt hij bevorderd tot korporaal. Hij vertelt dat het zwaar is in Italië. Hij vertelt, dat het "het meest vervloekte en smerigste land is", waar hij de laatste tijd was. Maar hij vertelde ook dat hij verschillende historische plaatsen heeft bezocht sinds hij hier was en dat was eigenlijk het enige zinvolle in dit land. Hij had Napels gezien, Pompeï, de verdwenen stad, de Vesuvius en heel wat andere plekken.

Op 18 maart 1945 arriveert hij met zijn regiment opnieuw in Frankrijk en maakt vanaf 25 maart 1945 deel uit van de strijd in België. Van 5 april tot 10 april vecht hij in Duitsland. Daarna gaat zijn regiment de grens over voor de bevrijding van Nederland. Hij raakt onder meer betrokken bij operatie Cannonshot (de oversteek over de IJssel tussen Gorssel en Wilp). Bij deze operatie sneuvelt hij op 14 april 1945, 4 dagen voor zijn 21ste verjaardag .

Getuigenis van Bernie Goulet; "Het was een morgen in april om 11.00 uur ongeveer en Alcide's compagnie had de taak om een sterke vijandelijke positie aan te vallen. Een peloton wat hen voor ging, kwam plotseling onder hevig vuur te liggen en had geen mogelijkheid zich terug te trekken. Als sectiecommandant kreeg Alcide de opdracht een beslissende aanval op de linkerflank te doen. Tijdens hun voortgang, raakte Alcide licht gewond aan zijn been. Toen hij zich oprichtte om artilleriesteun aan te vragen werd hij geraakt door een salvo uit een mitrailleur. Hij kreeg een dodelijke verwonding aan zijn buik, aan de rechterkant van zijn lichaam en aan de benen. Hij was op slag dood, zonder te lijden. Hij is gestorven terwijl hij probeerde zijn kameraden te redden."

Alcide wordt aanvankelijk tijdelijk begraven in Wilp, een dorp ongeveer 6 kilometer ten zuidwesten van Deventer. Dat graf zal tijdelijk worden gemarkeerd met een houten kruis ter identificatie.

De laatste brief die Alcide zijn familie stuurt is gedateerd 27 maart en geschreven vanuit België. De familie krijgt die brief op de dag dat hij overlijdt! Hij schrijft daarin nog dat alles goed gaat en dat hij liever vecht in noord-Europa dan in Italië.

4 dagen later hoort de familie van zijn overlijden.

Het overlijden van Alcide wordt de familie officieel door Defensie gemeld op 26 april 1945.

In latere getuigenissen wordt hij geprezen om zijn heldhaftige inzet en wordt vermeld dat hij het vertrouwen genoot van de officieren en het respect van zijn vrienden.

Op 24 januari 1946 worden de stoffelijke resten van Alcide opgegraven en overgebracht naar een nieuw graf op de Canadese militaire begraafplaats in Holten. Deze begraafplaats is een Canadese begraafplaats en het graf zal eeuwig worden onderhouden. Het graf is aanvankelijk gemarkeerd met een metalen kruis dat later vervangen wordt door een herdenkingssteen met een persoonlijke inscriptie. De familie van Alcide kiest voor: *J'ai combattu le bon combat, j'ai gardé la foi, j'ai reçu la couronne de justice (Ik heb de juiste strijd gestreden, ik heb mijn geloof behouden, ik heb de beloning voor rechtvaardigheid gekregen)*